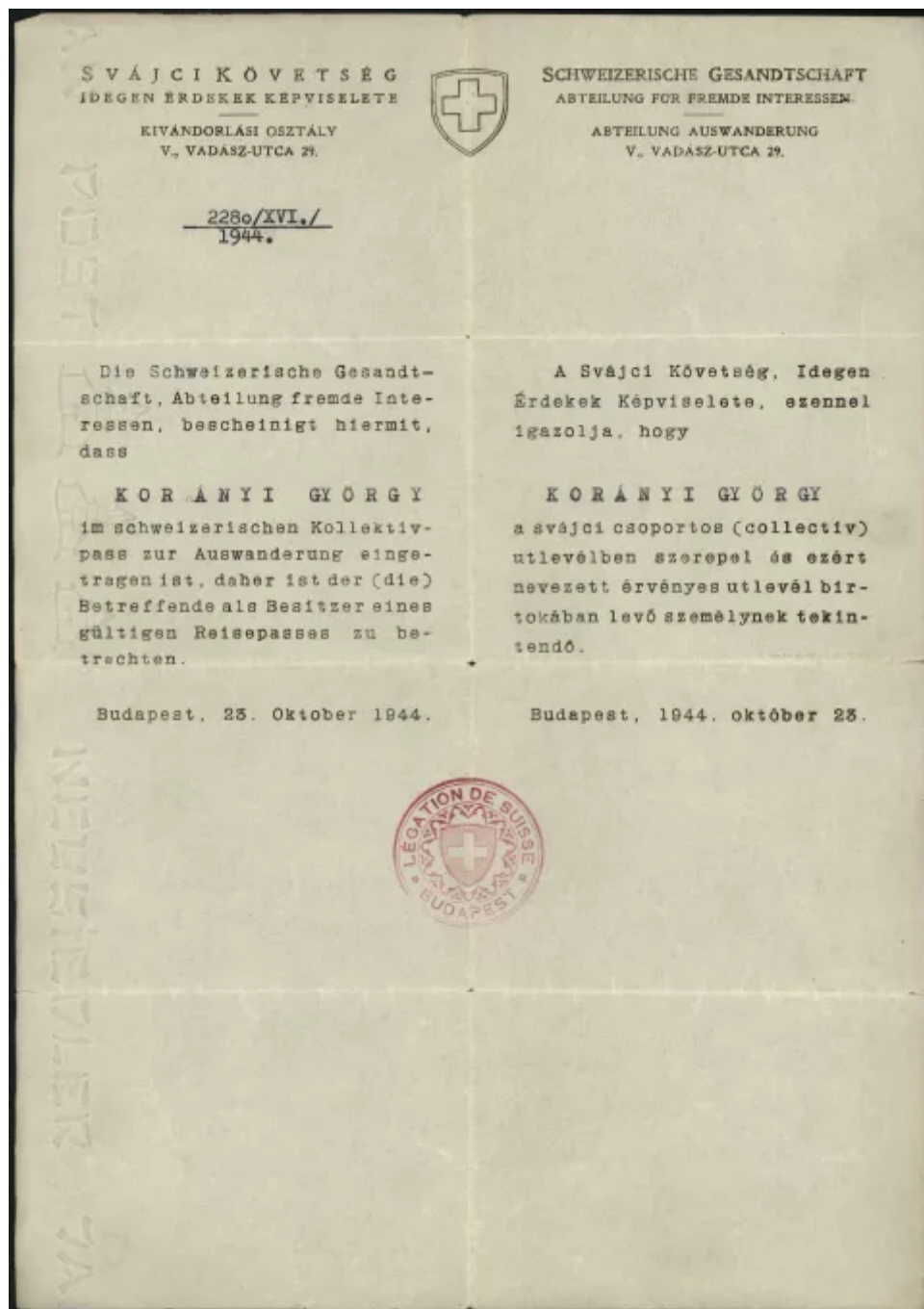

Korányi György Svájci Menlevele

Ez volt a svájci menlevelem.

1944 végén Miskolc mellett Hejőcsabán voltam munkaszolgálaton. Amikor a Vörös hadsereg áttörte a frontot Mezőcsátnál, a miskolci kiegészítő parancsnokság visszahívta a különfelé kihelyezett zsidó munkaszolgálatos csoportokat, és körülbelül két hatszázas oszlopban elindított bennünket Budapest felé. Harmadnap este elértük Budapestet. A gödöllői HÉV melletti úton vonultunk be. Ott éjjeleztünk, és reggel továbbvonultunk. A Lőportár utca és Váci út sarkán lévő általános iskolába szállásoltak el bennünket. Kiüzentem egyik bajtársam hozzátartozójával apám alkalmazottjának, hogy itt vagyok, és segítséget kértem. Hozott is kenyeret és apám üzenetét, hogy nem tud segíteni. Ő is volt az első világháborúban külföldön, majd én is hazakerülök. Kihirdették ugyanis, hogy akinek menlevele van, az áthelyezik a megfelelő alakulatokba, a többit pedig továbbviszik a

Dunántúlra és onnan Németországba.

Egy bátor lány, akinek udvaroltam, Litkei Györgyi azonban kiszökött a Pozsonyi úti védett házból, és hajnalban, a kerítésen keresztül beadott egy nevemre szóló svájci menlevelet. Hallatlanul bátor tett volt, hisz egész éjjel razziáztak a nyilas járőrök. Reggel sorakoztattak bennünket, és a különféle menleveles csoportok elvonultak. Mi, svájciak a Tutaj utcai elemi iskolába kerültünk, ahol már több százan hemzsegték. A Tutaj utcai iskolából naponta vittek munkára bennünket, például a Baross utcai volt dohánygyárba fegyvereket tisztogatni, meg gabonát zsákolni a Csepeli Szabadkikötőbe.